

Arrest

nr. 211 520 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2009 diende de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. De tweede verzoekende partij deed dit op 10 februari 2009. Op 4 februari 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beide verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad. Bij van 17 mei 2010 arresten met nrs. 43 386 en 43 388 verwierp de Raad voormelde beroepen.

Op 8 april 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 mei 2012 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 762 van 28 januari 2014 werd dit beroep verworpen. De verzoekende partijen dienden een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen voormeld arrest van de Raad. Op 31 maart 2014, bij beschikking nr. 10.392, oordeelde de Raad van State dat het cassatieberoep niet toelaatbaar was.

Inmiddels, op 21 april 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag van 21 april 2011 werd op 30 november 2011 onontvankelijk verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 21 mei 2012 nam de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Inmiddels, op 15 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De voormelde aanvraag werd op 4 juni 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening reeds werd ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 november 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De beslissing van 19 november 2012 werd op 18 januari 2013 ingetrokken. Op 1 februari 2013 werd de voormelde aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet andermaal onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordde aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 760 van 28 januari 2014 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 1 februari 2013. Op 30 april 2014 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest nr. 144 074 vernietigde de Raad deze beslissing. Op 8 mei 2015 werd die aanvraag andermaal onontvankelijk verklaard, omdat uit het advies van de arts-adviseur van 6 mei 2015 blijkt dat verzoekster kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Hiertegen stelden verzoekers een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad, gekend onder rolnummer 174 364. Bij arrest nr. 172 857 van 4 augustus 2016 werd dit beroep verworpen.

Inmiddels, op 22 november 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 september 2013 werd de voormelde aanvraag van 22 november 2012 onontvankelijk verklaard en gaf de verwerende partij bevelen om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 28 januari 2014 verwierp de Raad dit beroep (arresten nrs. 117 758 en 117 759).

Op 27 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De voormelde aanvraag werd op 2 juli 2013 onontvankelijk verklaard, omdat de ingeroepen aandoening reeds werd ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 117 761 van 28 januari 2014 werd dit beroep verworpen.

Op 8 oktober 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Op 24 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet in overwegingname van die aanvraag. Bij arrest nummer 135 808 van 5 januari 2015 verwierp de Raad het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 31 oktober 2013 nam de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Zij stelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissing. Bij arrest nr. 144 072 van 24 april 2015 verwierp de Raad dit beroep.

Op 10 februari 2014 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 mei 2014 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Deze beslissing werden vernietigd bij arrest nr. 144 073. Op 14 mei 2014 nam de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. Bij arrest nr. 144 075 van 24 april 2015 verwierp de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep. Op 14 mei 2014 werd er hen een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies). Zij stelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in tegen die beslissingen. Bij arrest nr. 132 760 van 4 november 2014 verwierp de Raad dit beroep.

De verwerende partij neemt blijkens het administratief dossier niet op 14 mei 2014 doch wel op 11 mei 2015 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 10 februari 2014 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Ze is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.02.2014 werd ingediend door :

M.A. (...)

+ echtgenote

S.L. (...)

+ kinderen (minderjarig)

M.A.(...)

M.A. (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen hebben twee asielprocedures opgestart en meerdere aanvragen 9bis en 9ter. Alle procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen op 06.11.2013. Op 25.09.2013 hadden betrokkenen ook al een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen betekend. Betrokkenen hebben nooit gevolg gegeven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten.

In de huidige aanvraag 9bis vermelden betrokkenen opnieuw dat ze sinds begin 2009 in België verblijven. Het kind [A.] gaat naar de basisschool Mercator en het huidige schooljaar is nog lopende zodat een onderbreking volgens betrokkenen niet aangewezen is. De belangen van het kind dienen voorrang te krijgen. Dit element kwam reeds aan bod in de vorige beslissing genomen op 13.09.2013 naar aanleiding van de aanvraag 9bis ingediend op 22.11.2012. Deze beslissing werd betekend op 25.09.2013. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten. Binnen de 30 dagen hadden zij aan dit bevel gevolg moeten geven. Betrokkenen negeerden deze instructie en berokkenen op die manier schade toe aan de openbare orde en aan hun kinderen door de wetten van het land niet te respecteren en zich in illegaal verblijf verder te blijven nestelen. Een verwijzing naar een lopend schooljaar is in die zin dan ook misplaatst gezien betrokkenen het Belgisch grondgebied reeds hadden

moeten verlaten (het schoolgaan van kinderen is enkel bedoeld tijdens de procedures om de ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen). Het is niet in het belang van het schoolgaande kind dat de ouders zich blijven nestelen in illegaal verblijf. Op 06.11.2013 betekenden betrokkenen nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, dit keer binnen de 7 dagen. Opnieuw negeerden betrokkenen deze instructie. Betrokkenen verklaren dat het niet aangewezen is dat een basisschooljaar zou worden onderbroken. Enige toelichting over deze stelling wordt verder niet gegeven. Betrokkenen tonen bijvoorbeeld niet aan dat het niet mogelijk is het kind verder te laten scholen in bijvoorbeeld het land van herkomst. Uit geen enkel element blijkt dat het kind geen scholing zou kunnen volgen in het land van herkomst of een land waar het gezin kan verblijven. In het basisonderwijs worden elementaire zaken onderwezen als rekenen en taal. Het basisonderwijs heeft daarmee een belangrijke functie in het voorkomen van analfabetisme. Het recht op onderwijs wordt in de Russische federatie gewaarborgd door artikel 43 van de Grondwet. De alfabetiseringsgraad in de Russische federatie bedraagt nagenoeg 100 %. Diverse bronnen bevestigen dit.

Voorbeeld cijfergegevens betreffende scholingsgraad/ alfabetiseringsgraad volgens 'world fact book' van het 'central intelligence agency':

country comparison to the world:

Education expenditures:

4.1% of GDP (2008) (GDP = BNP = Bruto Nationaal Product)

country comparison to the world:

Literacy:

definition: age 15 and over can read and write

total population: 99.7%

male: 99.7%

female: 99.6% (2010 est.)

Uit deze cijfergegevens blijkt dat nagenoeg elke staatsburger van de Russische federatie kan lezen en schrijven. Het is vrij onwaarschijnlijk dat het kind geen verdere scholing zou kunnen volgen binnen de Russische federatie.

In de gegrondheid verwijzen betrokkenen naar de criteria van 26.03.2009 en de instructie van 19.07.2009. Betrokkenen verklaren dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Betrokkenen menen dat het Kabinet van Staatssecretaris De Block zou bevestigen dat de afspraken inzake regularisatie zouden worden verdergezet. Hoewel in deze fase niet dient ingegaan te worden op de elementen die voor de gegrondheid worden vermeld, kan worden verwezen naar het feit dat de instructie van 19 juli 2009 (waar de instructie van 26.03.2009 werd in opgenomen) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 werd vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en dat de criteria van deze instructies niet meer van toepassing zijn. De criteria van deze instructies worden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer toegepast.

Wat de duur betreft van hun verblijf in België, hun sociale, affectieve en economische belangen in België, dat 5 jaar verblijf in België een belangrijke periode is in een mensenleven, dat betrokkenen de Nederlandse taal spreken, dat ze tewerkgesteld zijn geweest en tewerkgesteld kunnen worden, dat [A.] naar een Belgische school gaat, dat het gezin ontworteld zou zijn van het land van herkomst, dat ze in hun land van herkomst niet meer zouden kunnen beschikken over huisvesting en tewerkstelling, dat de kinderen in België werden geboren, dat mijnheer Nederlands leerde voor anderstaligen voor technische beroepen, dat mijnheer een diploma heeft als ingenieur en dat dit diploma werd gelijkgeschakeld door de Vlaamse Gemeenschap, dat betrokkenen een inburgeringstraject volgden, dat ze verwijzen naar hun sociale en adaptieve persoonlijkheid, dat zij sterk sociaal verankerd zouden zijn en een ruime kennissen- en vriendenkring hebben, dat leerkrachten zich lovend hebben uitgedrukt over hun kind, dat het kind [A.] een Belgische peter en meter zou hebben; dit zijn elementen die werden opgesomd in het deel van de aanvraag waarin betrokkenen dienen uiteen te zetten waarom de aanvraag gegrond zou zijn en in deze fase worden deze elementen niet behandeld. Zoals in vorige aanvragen reeds werd uiteengezet dienen dergelijke elementen voorgelegd te worden aan de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd. [...]"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpen verzoekers op, “*Schending van de materiële motiveringsverplichting (art. 3 Wet 29 juli 1991)*”.

Verzoekers betogen als volgt:

“1.

De bestreden beslissing blijft nog steeds, ook na vernietiging door uw Raad, in gebreke een afdoende antwoord te geven op de overweging dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om terug te keren ingevolge de scholing van het kind.

Uw Raad overwoog in haar arrest dd. 24 april 2015 (zie p. 7 van het arrest RvV 154 523):

“Hieruit volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het gegeven dat het schooljaar dient te worden onderbroken. Zoals de verzoekende partijen echter terecht aanvoeren, wordt er verder geen enkele overweging gemaakt aangaande de onderbreking van dit schooljaar. Er wordt op geen enkele wijze nagegaan of het schooljaar verder kan worden gezet in het land van herkomst. Door enkel te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het probleem waar het kind nu voorstaat, antwoordt de verwerende partij niet op het argument van de verzoekende partijen dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om terug te keren ingevolge de scholing van hun kind. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.”

Het is bovendien vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121 928 de Raad van State heeft geoordeeld dat “ la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises, qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période (...) »

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds eerder bij arrest dd. 11.12.07 dat het “moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen (...)”

2.

De Staatssecretaris tracht tegemoet te komen aan de kritiek van uw Raad, doch andermaal op gebrekkige en misleidende wijze.

Zoals aangegeven in het arrest van uw Raad dd. 24 april 2015 dient de Staatssecretaris te antwoorden op het gegeven dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekers om terug te keren ingevolge de scholing van het kind, en de onderbreking van het schooljaar welke deze terugkeer noodzakelijkerwijze impliceert.

De Staatssecretaris tracht te remediëren aan de eerdere vernietiging door uw Raad door toevoeging van nietszeggende overwegingen nopens (i) het recht op onderwijs in de Russische Federatie en nopens (ii) de alfabetiseringsgraad.

De Staatssecretaris concludeert o.a. dat “uit de cijfergegevens blijkt dat nagenoeg elke staatsburger van de Russische Federatie kan lezen en schrijven” en dat het vrij onwaarschijnlijk is “dat het kind geen verdere scholing zou kunnen volgen binnen de Russische Federatie”.

Deze theoretische overwegingen vormen (andermaal) geen afdoende antwoord op het argument van verzoekers dat het buitengewoon moeilijk is om terug te keren gelet op het schoolgaan van de kinderen, en het onvermijdelijk verlies van een volledig schooljaar bij terugkeer.

Voor het overige bevat de bestreden beslissing enkel de herneming van de bewoordingen van de eerste (door uw Raad vernietigde) beslissing.

Conclusie: De Staatssecretaris draait andermaal rond de hete brei heen en beperkt zich tot een misleidende motivering die geen antwoord biedt op het nochtans zeer concrete argument van het schoolgaan van de kinderen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan derhalve worden aangenomen”.

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu strekt de bestreden beslissing ertoe de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, niet aanvaardt of bewezen acht.

2.6. In het arrest nr. 144 073 van de Raad werd het volgende gesteld:

“In hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben de verzoekende partijen de volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd:

- dat ze al vier jaar in België verblijven

- dat de jonge [A.] hier reeds school loopt; dat het schooljaar volop lopende is en dat iedere onderbreking tegenaangewezen is zeker gelet op het voorbeeldige traject dat [A.] aflegt. Er wordt verder aangestipt dat de belangen van het kind steeds bij voorrang in acht dienen te worden genomen.

Deze argumenten worden niet als buitengewone omstandigheden aanvaard.

Betreffende het kind motiveert de verwerende partij wat volgt:

“In de huidige aanvraag 9bis vermelden betrokkenen opnieuw dat ze sinds begin 2009 in België verblijven. Het kind [A.] gaat naar de basisschool M en het huidige schooljaar is nog lopende zodat een onderbreking volgens betrokkenen niet aangewezen is. De belangen van het kind dienen voorrang te krijgen. Dit element kwam reeds aan bod in de vorige beslissing genomen op 13.09.2013 naar aanleiding van de aanvraag 9bis ingediend op 22.11.2012. Deze beslissing werd betekend op 25.09.2013. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten. Binnen de 30 dagen hadden zij aan dit bevel gevolg moeten geven. Betrokkenen negeerden deze instructie en berokkenen op die manier schade toe aan de openbare orde door de wetten van het land niet te respecteren en zich in illegaal verblijf verder te blijven nestelen. Een verwijzing naar een lopend schooljaar is in die zin dan ook misplaatst gezien betrokkene het Belgisch grondgebied reeds hadden moeten verlaten. Het is niet in het belang van het schoolgaande kind dat de ouders zich blijven nestelen in illegaal verblijf. Op 06.11.2013 betekenden betrokkenen nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, dit keer binnen de 7 dagen. Opnieuw negeerden betrokkenen deze instructie.”

Hieruit volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het gegeven dat het schooljaar dient te worden onderbroken. Zoals de verzoekende partijen echter terecht aanvoeren, wordt er verder geen enkele overweging gemaakt aangaande de onderbreking van dit schooljaar. Er wordt op geen enkele wijze nagegaan of het schooljaar verder kan worden gezet in het land van herkomst. Door enkel te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het probleem waar hun kind nu voorstaat, antwoordt de verwerende partij niet op het argument van de verzoekende partijen dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om terug te keren ingevolge de scholing van hun kind. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.”

Hierna werd geconcludeerd: *“Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.”*

2.7. Kernbetoog van verzoekers is dat de verwerende partij thans tracht tegemoet te komen aan de kritiek van de Raad doch dit opnieuw op een “gebrekkige en misleidende wijze” doet.

2.8. Uit verzoekers' betoog blijkt dus dat ze de motieven van de bestreden beslissing kennen doch de inhoudelijke correctheid ervan betwisten. Het middel wordt dan ook behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht waarvan ze de schending tevens opwerpen in hun betoog.

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.10. Een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een omstandigheid die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van oorsprong. De verwerende partij heeft een grote discretionaire bevoegdheid in deze. Het komt de Raad niet toe zelf te oordelen of de ingeroepen omstandigheden buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij dient wel na te gaan of de wijze waarop verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend, de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

2.11. De bekritiseerde passage van de bestreden beslissing betreft de volgende: *“In de huidige aanvraag 9bis vermelden betrokkenen opnieuw dat ze sinds begin 2009 in België verblijven. Het kind [A.] gaat naar de basisschool Mercator en het huidige schooljaar is nog lopende zodat een onderbreking volgens betrokkenen niet aangewezen is. De belangen van het kind dienen voorrang te krijgen. Dit element kwam reeds aan bod in de vorige beslissing genomen op 13.09.2013 naar aanleiding van de aanvraag 9bis ingediend op 22.11.2012. Deze beslissing werd betekend op 25.09.2013. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten. Binnen de 30 dagen hadden zij aan dit bevel gevolg moeten geven. Betrokkenen negeerden deze instructie en berokkenen op die manier schade toe aan de openbare orde en aan hun kinderen door de wetten van het land niet te respecteren en zich in illegaal verblijf verder te blijven nestelen. Een verwijzing naar een lopend schooljaar is in die zin dan ook misplaatst gezien betrokkenen het Belgisch grondgebied reeds hadden moeten verlaten (het schoolgaan van kinderen is enkel bedoeld tijdens de procedures om de ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen). Het is niet in het belang van het schoolgaande kind dat de ouders zich blijven nestelen in illegaal verblijf. Op 06.11.2013 betekenden betrokkenen nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, dit keer binnen de 7 dagen. Opnieuw negeerden betrokkenen deze instructie. Betrokkenen verklaren dat het niet aangewezen is dat een basisschooljaar zou worden onderbroken. Enige toelichting over deze stelling wordt verder niet gegeven. Betrokkenen tonen bijvoorbeeld niet aan dat het niet mogelijk is het kind verder te laten scholen in bijvoorbeeld het land van herkomst. Uit geen enkel element blijkt dat het kind geen scholing zou kunnen volgen in het land van herkomst of een land waar het gezin kan verblijven. In het basisonderwijs worden elementaire zaken onderwezen als rekenen en taal. Het basisonderwijs heeft daarmee een belangrijke functie in het voorkomen van analfabetisme. Het recht op onderwijs wordt in de Russische federatie gewaarborgd door artikel 43 van de Grondwet. De alfabetiseringsgraad in de Russische federatie bedraagt nagenoeg 100 %. Diverse bronnen bevestigen dit.*

Voorbeeld cijfergegevens betreffende scholingsgraad/ alfabetiseringsgraad volgens ‘world fact book’ van het ‘central intelligence agency’:

country comparison to the world:

Education expenditures:

4.1% of GDP (2008) (GDP = BNP = Bruto Nationaal Product)

country comparison to the world:

Literacy:

definition: age 15 and over can read and write

total population: 99.7%

male: 99.7%

female: 99.6% (2010 est.)

Uit deze cijfergegevens blijkt dat nagenoeg elke staatsburger van de Russische federatie kan lezen en schrijven. Het is vrij onwaarschijnlijk dat het kind geen verdere scholing zou kunnen volgen binnen de Russische federatie."

2.12. De Raad acht de beoordeling gedaan door de verwerende partij *"Betrokkenen verklaren dat het niet aangewezen is dat een basisschooljaar zou worden onderbroken. Enige toelichting over deze stelling wordt verder niet gegeven"*, deugdelijk en pertinent. Verzoekers hebben in hun aanvraag om verblijfsmachtiging niet meer opgeworpen dan dat de jonge A. hier reeds school loopt, dat het schooljaar volop lopende is en dat iedere onderbreking tegenaangewezen is, zeker gelet op het voorbeeldige traject dat A. aflegt.

2.13. Verzoekers hebben met name niet nader in concreto uiteengezet waarom een tijdelijke onderbreking van het schooljaar om in het land van oorsprong een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en de procedure aldaar te doorlopen, tegenaangewezen is, door bijv. te wijzen op een taal- of cultuurprobleem waardoor het niet mogelijk is om (tijdelijk) onderwijs te volgen in het land van herkomst of op bijzondere noden die aangepast onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet (en dus ook niet tijdelijk) ter beschikking staan in land van herkomst. De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing voorts uitgebreid op dat het onwaarschijnlijk is dat hun kind A. geen scholing zou kunnen volgen in het land van herkomst. Hiermee geeft de verwerende partij aan dat verzoekers' kind verder scholing kan volgen in het land van herkomst en derhalve de tijdelijke onderbreking van het schooljaar om de aanvraagprocedure tot het verwerven van een machtiging tot verblijf in het land van herkomst te doorlopen, geen buitengewone omstandigheid vormt.

2.14. Met hun verwijzing naar een arrest van de Raad van State en een arrest van de Raad in andere zaken waarbij niet wordt aangetoond dat de feitelijke gegevens die aan deze arresten ten grondslag lagen gelijkaardig zijn als de gegevens die hun zaak kenmerken en met hun overtuiging dat de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande de mogelijkheid van scholing in het land van herkomst theoretische overwegingen zijn die geen afdoend antwoord vormen op hun in hun verblijfsaanvraag opgeworpen argument inzake de scholing van hun kind A., kunnen verzoekers de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers gaan op geen enkele wijze dieper in op deze *"theoretische beschouwingen"* aangaande scholing in Rusland, waardoor ze overeind blijven. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging nergens gewag hebben gemaakt van een onvermijdelijk verlies van een volledig schooljaar bij terugkeer en dus niet dienstig hiermee voor het eerst kunnen komen aandragen bij het indienen van hun verzoekschrift.

2.15. De overige in punt 2.11. geciteerde overwegingen vormen overwegingen aangaande het door verzoekers aangehaalde belang van het kind die door verzoekers alsdusdanig niet betwist worden waardoor ze overeind blijven. Het is niet verboden om overwegingen van een eerder vernietigde beslissing over te nemen, voor zover geredigeerd werd aan het motiveringsgebrek waarop in het arrest nr. 144 073 werd gewezen, quod in casu.

2.16. Met hun overtuiging ten slotte dat de verwerende partij met de bestreden beslissing *"rond de hete brei"* (sic) draait en een *"misleidend motivering"* geeft op het *"nochtans zeer concrete argument van het schoolgaan van de kinderen"* tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend bij de beoordeling van het door verzoekers aangevoerd argument inzake de scholing van hun kind A.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA